

Nosaltres dos

Columna

XAVIER BOSCH

NOSALTRES
DOS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2017
© XAVIER BOSCH, 2017
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2228-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.357-2017
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Tres sinònims per segon

De cop i volta. De la manera com li agradava fer les coses, el va sorprendre.

—Dibuixa'm un porc.

—*Sorry?*

—Aquí. Un porc, com tu vulguis.

—No era «Dibuixa'm un xai»?

—Merda...

El paper que havia plantificat al davant del Kim s'havia tacat de cervesa.

—Passa-me'n un. —La Laura ho feia tot. Parlava i manava—. Un altre.

El Kim, amb el bolígraf en una mà i el Fortuna als llavis, va acostar-li el dispensador de tovallonets de paper. Ella en va agafar dos més, va eixugar la taula i, sense miraments ni manies, els va rebregar i els va deixar caure sobre les rajoles gri-

ses. El bar de la facultat, si una cosa tenia, eren papers per terra. I burilles apagades. I fum a l'aire. I brogit a l'ambient. I l'alegria que planava pels quatre cantons. La Laura va arrencar un altre full de la llibreta dels apunts d'alemany i el va posar, al damunt de la taula, als nassos del Kim.

—Dibuixa'm un porc, va... —Ho deia amb els ulls enjogassats dels divuit.

—Però això què és?

—No siguis un encarcerat de la vida, Ráfales. —Parlava fort, amb tic d'entrenadora. El va sacsejar per l'espatlla—. És un joc i ja està.

El Kim, amb poques ganes, es va posar a dibuixar sense barrinar gaire. Tenia molta traça amb el llapis però no li venia de gust dibuixar un porc. No ho feia des de petit i... Si li hagués demanat un cotxe o un vaixell, rai. Però un porc? Va esbossar un garrí amb dos gargots i una cua ridículament rinxolada. A la taula del costat, uns estudiants d'últim curs de carrera celebraven alguna cosa. Per la quantitat de llaunes que començaven a amuntegar, potser no es recordaven ni de quina. Als bars de les universitats sempre hi ha motius per brindar. Ni que sigui per la vida que s'obre al davant. Ni que sigui pel futur que t'espera, encara, amb tots els colors de la il·lusió.

—I ara què? —El Kim va plantificar el por-

quiet al davant d'ella, que no es va poder estar de riure—. Si te'n fots, no jugo.

La Laura va agafar el tovalló i va escrutar el dibuix amb l'atenció del metge davant l'anàlisi de sang. El Kim Ráfales temia el veredict.

—Ets un tio realista. L'has dibuixat al mig del... Ni amunt, ni avall. Centrat.

—Què més? —El joc ja l'havia atrapat. No-més ens cal un elogi, per voler-ne més.

—Has fet un porc que mira cap a la dreta.

—I?

—En teoria voldria dir que ets una persona activa, que ets innovador, sí?

—Psè.

—Que no tens un gran sentit de la família i que no dones gaire importància a les dates importants.

—Què són les dates importants? —va dir, en sentir-se enxampat.

La Laura, que s'acabava de travessar el monyo amb un llapis, anava a la seva.

—El porc està de perfil. Si ens mira a nosaltres vol dir que ets, com t'ho diria... Que t'agrada debatre. Una mica l'advocat del diable.

—A mi? Ni una cosa ni l'altra.

—Que no t'agrada debatre i discutir? No ni poc...

—Que no, tia, hosti...

—Ho veus com sí?

Van aixecar els ulls del paper, a l'instant, es van mirar i van riure. A la Laura li va semblar que el Kim li mirava la piga de sobre el llavi, la mateixa piga de la imperfecció de la seva mare.

—Això sí, l'has dibuixat amb quatre potes. Molt bé.

—Només faltaria... Algú dibuixa porcs de tres potes?

—Vol dir que ets obstinat i que t'aferres als ideals.

—Jo? —sorprès per tanta revelació en els seus gargots.

—La cua, no t'ho perdis. —Va fer un glop de cervesa i va tornar a riure—. Indica la qualitat de les relacions sexuals.

—I què més? Au va...

—Com més llarga, millor.

—No s'hi val. He fet la cua així, cargolada, com la que tenen els porcs, ara no em vinguis amb... —En començava a estar tip, de la psicoanàlisi de butxaca—. Si l'estires tota, déu n'hi do.

La Laura va estar-se de fer cap comentari. En va tenir prou d'assenyalar-li la cua amb el dit. De la cua va passar a les orelles.

—Molt bé, Ráfales, la mida de les orelles indica que saps escoltar els altres. En canvi, un dibuix

tan auster significaria que ets metòdic i... —La Laura s'ho va voler rumiar.

—I? Digues. Què més?

Què coi havia vist la seva companya de classe a l'analítica perquè, tot d'una, allargués aquell silenci?

—Segons el porc veig que ets, deixa'm dir-t'ho, emocionalment ingenu i una persona disposada a prendre riscos.

Per què l'hi deia? Per què havia fet aquella pausa? A classe els havien parlat del valor dels silencis intencionats. Per què havia volgut, tant sí com no, fer tot aquell joc aparentment infantil? Per arribar a on?, es preguntava el Kim Ráfales. Per dir-me que sóc emocionalment ingenu i que m'he d'arriscar més? I refregar-m'ho després de parlar dels meus dots sexuals? Què està fent, la Laura? M'està insinuant que em llanci? M'està dient que no em talli? M'està demanant un morreig? M'ho està demanant, potser?

Ja un altre dia, poc abans del pont de Tots Sants, mentre esmorzaven al sol a la gespa del campus de Bellaterra, amb el Marc, el Buixeda i la Xènia, va arribar la Laura amb l'espit de cada matí. S'havia estirat al seu costat i, com qui no vol la cosa, havia tret l'anella de la granada. «Avui he somiat amb tu». Així, pataplum. Davant de tots. Sense vergonya. Amb la despreocupació de la

joventut. Una bomba perquè explotés al solet de la tardor. Quan una companya de classe, a primer de carrera, al tros de jardí que li pertoca a la facultat de traducció i interpretació, et ve, se t'ajeu al costat i et diu «Avui he somiat amb tu», què has de pensar? I ara ve i, a soles, al bar, em sacseja i em diu emocionalment ingenu i que m'arrisqui... O potser no. Al capdavant, potser la ingènua era ella i el somni i el porc i els riscos que li demanava eren tan sols per dir alguna cosa, per divertir-se una estona i passa que t'he vist.

—Em podràs deixar els apunts de l'Orovio?

—El Kim havia decidit canviar de tema, com si res no l'afectés—. Ahir no vaig poder venir.

La Laura va agafar la carpeta, i abans de treure els apunts de lingüística computacional ja hi havia guardat el porc del Ráfales. Ell ni tan sols es va adonar que li agafaven el dibuix com a penyora de vés a saber què, emboirat com estava per l'escena. Li havien dit ingenu, emocionalment ingenu, que encara sonava pitjor, i ell no es tenia, ni de bon tros, per una persona que anés amb el lliri a la mà. Va pensar un sinònim ràpidament: *càndid*. Un altre, *innocent*. Un altre, *tímid*. Potser aquest no s'esqueia del tot amb el significat exacte, però va tirar pel dret. A classe, a vegades els posaven aquest exercici, dir tres sinònims en menys d'un segon. I després, traduir-los al fran-

cès, a l'anglès, a l'italià o a les llengües en què s'especialitzés cadascú. Amb *escarbotar* s'hi havia enganxat els dits. Tenia la sensació que els companys el miraven, que el professor s'esperava palplantat davant de la pissarra i que s'esmunyien els segons, l'un rere l'altre, com una condemna, i ell era incapaç de dir *desgastar*, *gratar*, *rascar*... No tenia ni idea de què volia dir *escarbotar*, ni tan sols creia que hagués sentit mai aquella paraula, i li va fer ràbia que la Laura —tranquil·la, perfecta— aixequés la mà i recités, com si res, tota la processó de sinònims en totes les llengües que dominava. Aquell dia, el Joaquim Ráfales Angerri —Kim segons firmava les cartes i els exàmens—, el tercer de quatre germans, el jove que s'havia matriculat a traducció i interpretació perquè el seu pare li havia dit «Com a mínim aprèn idiomes, que sempre t'anirà bé per a l'hotel», es va adonar que la universitat és el preàmbul de la vida, on tothom va a la seva, fins i tot els amics. Ja ni es recordava d'aquelles paraules amb què s'havia sentit traït per la Laura. Era una escena adormida a la memòria, però, arran del puto porc del bar de la facultat, li havia tornat al cap com una fuetada. Emocionalment ingenu era, de totes totes, una ofensa.

La mare de la Laura insistia perquè es tragués la piga de sobre el llavi. La tenien clavada, al mateix lloc. Descentrada, cap a la comissura dreta. Era fosca, com si l'haguessin marcat amb una punta de retolador gruixut. Li deia que, si volia, baixava de Banyoles i l'acompanyava a un metge d'estètica de Barcelona que li havien recomanat. I, en veu més baixa perquè el pare no ho sentís de la butaca estant, li xiuxiuejava que fins i tot li pagaria la visita. I, si calia, la petita intervenció, perquè s'havia estat informant i li havien assegurat que no arribava ni a operació.

—Mira, mare, el trauma amb la teva piga no me'l vulguis traspasar a mi. Jo no tinc cap problema.

—Però fa lleig...

—No és veritat.

—I tu, tan guapa, tan rossa, amb aquests pòmuls i aquests ulls verds que t'has de menjar el món, és una llàstima que tinguis la mateixa piga que jo...

—Ai, mare. Sóc la teva filla. Què vols que hi faci, és la genètica. A mi ja m'està bé... Som mol-sudetes, tenim una piga, no passa res.

—Però...

—Quan me'n cansi ja me la maquillaré, com tu.

—Fas olor de tabac. —Li va ensumar la roba sense adonar-se'n, amb el gest de cada setmana.

—Oi que no és dolenta?

—Això t'ho hauria de dir un dermatòleg...

—M'agrada tenir-la, m'agrada assemblar-me a tu. És la piga de la imperfecció.

Des d'aquell vespre de setembre, a casa dels Altimira en van dir sempre més així.

La nit de dijous sortien. La Laura anava de tronc amb les companyes, arribava ja de matinada al seu pis d'estudiants —un cop de puny del carrer Montseny—, dormia un parell d'hores, es preparava un cafè i, des de la parada de Gràcia, se n'anava cap a Bellaterra, amb l'atapeït tren de l'Autònoma. Després de tres hores de classe i algun cop de cap mal dissimulat, acabava la setmana. La roba de la Laura feia olor de tabac, «Sí, i què», com gairebé cada divendres. Dinava amb dues esgarrapades, feia la bossa, agafava l'autocar de línia i tornava a casa per passar el cap de setmana amb els pares.

—Ahir vaig sortir, sí, algun problema? —Tot d'una es va treure la samarreta i la va tirar al cistell de la roba bruta, amb la resta de calces, samarretes i mitjons de bàsquet que havia abocat a la bossa—. Ja la baixaré jo a la rentadora. Tu no facis res.

La Laura no volia sentir, mai més, el retret que li havia fet el seu pare. Era un dels primers divendres de curs, havia arribat a casa amb la il·lusió de

fer un petó als pares i explicar-los que lliure que se sentia de viure a Barcelona i que bo que era el professor de literatura anglesa i, sense que vingués a tomb, el pare s'havia enfilat a mig sopar i li havia dit, en el seu to sec de comptable de botiga de mobles, que si es pensava que la seva mare era una minyona no calia que tornés. Li va etzibar, de mala gaita, que què era això de tornar a Banyoles amb la roba bruta de tota la setmana, de la universitat i dels entrenaments, i emportar-se-la, el dilluns al matí, tota neta i planxada cap a Barcelona. I, a sobre, uns canelons i mongeta tendra i uns llibrets arrebossats perquè només els hagués de fregir i uns tàpers de samfaina que la Laura s'hi llepava els dits. La mare havia abaixat la vista, acariciava el Dickens —aliè al ball de bastons— i s'estimava més no dir res de res. Pintaven bastos. Sabia que si es posava del costat de l'un o de l'altre li cauria un xàfec de llevant o de ponent. La Clàudia va optar per callar i va deixar que la Laura es rebotés amb son pare i que no es parlessin fins l'endemà. Aquell divendres de començament de curs, tots se'n van anar a dormir com el Dickens, amb les orelles abatudes.